

ה"ת 42853/03/19 - מדינת ישראל נגד תאמר אבו אלטייף, איוב אבו אלטייף, זוהאר אבו אלטייף

בית משפט השלום ברחובות

ה"ת 42853-03-19 ישראל נ' אבו אל טייף (עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט עמית מיכלס
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. תאמר אבו אלטייף 2. איוב אבו אלטייף 3. זוהאר אבו אלטייף (עציר)

החלטה

1. לפני בקשה לחילוט רכב לז 24-978-76 (להלן: הרכב), בהתאם לסעיף 39 פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה).

2. משיב 3 הינו אחיו של משיב 2 ודודו של משיב 1. משיב 2 הינו אביו של משיב 1.

3. משיב 3 הורשע במסגרת ת"פ 1862-01-18 בביצוע 11 עבירות של גניבת רכב בצוותא, לפי סעיפים 413ב ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; ניסיון לגניבת רכב בצוותא, לפי סעיפים 413ב, 29(א) ו-25 לחוק; וכן עבירות נוספות בקשר לרכב, הקשורות לגניבת אחד מכלי הרכב.

ביום 19.3.2019 נגזר דינו של משיב 3 והוא נדון ל-62 חודשי מאסר, הכוללים מאסר מותנה שהופעל, וכן ענישה נלווית. בכתב האישום הודיעה המבקשת כי בכוונתה לבקש לחלט את הרכב, אשר שימש את משיב 3 לצורך ביצוע העבירות, בהתאם לסעיף 39 לפקודה.

לאחר מתן גזר הדין התקיים ביום 14.4.2019 דיון נפרד בבקשת החילוט. במעמד הדיון הודיע ב"כ משיב 3 על כך שב"כ משיבים 1 ו-2 מסתפק בדברים שאמר בשלב הטיעונים לעונש בעניינם של נאשמים אחרים בתיק הפלילי.

4. אין מחלוקת בין הצדדים שהרכב שימש את משיב 3 ואת שאר חברי כנופית גנבי כלי הרכב ב-3 הזדמנויות שונות, בתאריכים 9.12.17, 10.12.17 ו-12.12.17, בין היתר לצורך הובלת כלי רכב גנובים משטחי מדינת ישראל לעבר שטחי האזור, כאשר משיב 3 הוא שנהג ברכב המוביל.

עמוד 1

עם זאת ביקש ב"כ משיב 3 לדחות את הבקשה ממספר טעמים, ובהם שמשיב 1 הוא שרשום כבעלים של הרכב; קיומו של טוען לזכות פוטנציאלי נוסף שלא זומן לדיון (חברת הליסינג); וכן העובדה שרכב נוסף שנתפס, הוחזר לאחר חקירה לחברה, זאת לאחר שנמצא שהיא עדין בעלת הרכב. לעניינים נוספים שהועלו אתייחס בהמשך במסגרת החלטתי.

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ובחנתי את כתב האישום בו הודה משיב 3, כמו גן את חומר החקירה שצורף לבקשה, מצאתי שדין הבקשה להתקבל.

6. סעיף 39 לפקודה קובע כדלקמן:

(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף לכל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

7. כאמור, אין חולק על כך שהרכב שימש כ"רכב מוביל" לצורך הובלת 3 כלי רכב גנובים, ודי בכך לצורך מילוי התנאי הראשון הנחוץ לצורך חילוטו של הרכב, לאחר שהרכב נתפס כדין מכוח הוראות סעיף 32 לפקודה.

8. אשר לשאלת הבעלות. בתאריך 10.12.17 נרשמה הבעלות ברכב על שמו של משיב 1. ואולם, חרף הבעלות הרשמית, מצאתי שמעל סוגיית הבעלות על הרכב מרחפת עננה כבדה, כאשר ניכר שכלל המעורבים, אלו שנחקרו ואלו שלא נחקרו, עשו כל שלל ידם כדי להרחיק את משיב 3 מכל קשר עם הרכב.

9. מנספח א' לבקשה עולה שמשיב 2 קנה את הרכב מאדם אחר בשם אבו אלקעין סולימאן. מבירור טלפוני שקיימה משטרת ישראל עם אותו אבו אלקעין עולה שהוא טרם קיבל את התמורה עבורו (מזכר רס"מ יצחק חסון מיום 4.6.2018). עוד עולה מהמזכר שאבו אלקעין התבקש להגיע למשטרה לצורך גביית עדות, אולם טען שאין לו זמן לכך. אבו אלקעין אף התבקש לפקסס את המסמכים שברשותו בקשר לרכב, אולם לא עשה כן עד היום. ניסיונות נוספים שנעשו ליצור עמו קשר בהמשך לא צלחו. למותר לציין שחרף חלוף הזמן וחרף העובדה שידוע לו שהרכב נתפס על ידי משטרת ישראל, לא פנה אבו אלקעין עד היום למשטרת ישראל או לבית המשפט לצורך קבלת הרכב לידי. אבו אלקעין לא צורף כמשיב לבקשה, אולם נוכח העדר שיתוף הפעולה שלו עד כה והעובדה שחרף טענתו שלא קיבל את התמורה לידי העביר בכל זאת את הבעלות בפועל למשיב 1, מצאתי שלא נפל פגם באי צירופו כמשיב נוסף לבקשה כ"טוען לזכות".

10. הווה ידוע לכל כי רישום בעלות ברכב הינו רישום הצהרתי בלבד, ואין בו, כשלעצמו, כדי לקבוע בעלות מהותית וזכות קניינית ברכב [ע"פ 7162/94 מוסא ואח' נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (25.11.1998)]. ואכן, ממכלול הראיות שהוצגו, עולה תמונה ברורה לפיה משיב 3 היה זה שהשתמש ברכב מנהג בעלים לכל דבר ועניין, כאשר מסקנה זו נשענת על מספר אדנים:

האחד, משיב 1 מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, עובדה שיש בה כדי להצביע על כך שרישום הרכב על שמו היה רישום פיקטיבי, שנועד לאפשר לאדם אחר להשתמש בו, ככל הנראה עקב מניעות חוקית או רצון להסתיר זאת. לטענת משיב

1 בחקירתו מיום 14.12.17 (ש' 32), הסיבה לרישום הרכב על שמו הייתה עיקולים שהוטלו על יתר בני המשפחה. ואולם, בחקירתו מיום 31.5.18 (ש' 39) שינה משיב 1 את גרסתו וטען שאביו (משיב 2) קנה את הרכב "עד שאני אוציא רישיון נהיגה והרכב היה חונה ליד הבית עד אשר אני אקבל רישיון אני אסע עם הרכב".

השני, המשיבים לא הציגו כל מסמך המעיד על העסקה או על תמורה שהועברה על ידם או ביניהם בקשר לרכב.

השלישי, משיב 1 מסר בחקירתו במשטרה מיום 14.12.2017 שמשיב 3 קנה את הרכב ביחד עם משיב 2 ממגרש המכוניות (ש' 13). מכאן ניתן ללמוד לא רק שמשיב 3 היה שותף לקניית הרכב, אלא שהוא גם ביקש לראות את הרכב לפני קנייתו ולפני שיעשה בו שימוש בהמשך.

הרביעי, הרכב נתפס ביום 14.12.17, כלומר, ארבעה ימים בלבד לאחר העברת הבעלות על שמו של משיב 1, באופן שיכול להצביע על מטרת הרכישה האמתית של הרכב. ואכן, משיב 3 השתמש ברכב לצורך ביצוע עבירות לפני יום הרכישה (9.12.2017), ביום הרכישה (10.12.2017) ויומיים לאחר מכן (12.12.2017). עיננו הרואות שבתקופה הקצרה בה הוחזק הרכב, השתמש בו משיב 3 כבשלו. העובדה שמשיב 3 השתמש ברכב לפני העברת הבעלות הפורמאלית מרמזת אף היא שלרישום הפורמאלי אין כל משמעות מבחינתו.

החמישי, גרסתו של משיב 1 בקשר לזהות האנשים שהשתמשו ברכב, הינה גרסה מלאת סתירות ופרכות. לדברי משיב 1, הרכב שייך "למשפחה" ו"כל המשפחה משתמשת בו" (ראו חקירתו מיום 14.12.2017 ש' 5), זאת למרות העובדה שהרכב נמצא ברשות "המשפחה" פחות משבוע ימים. בהמשך, סתר את עצמו משיב 1 כשטען שמאז רכישת הרכב, השתמש בו דודו זחאק, ולא משיב 3, מהטעם שלמשיב 3 אין רישיון נהיגה (ש' 20-24). בהמשך חקירתו שב משיב 1 והסתבך בשרוכי נעליו כאשר מסר גרסה שלישית וגרסה רביעית (ש' 38-45), לפיהן נהגו ברכב גם בני משפחה נוספים, תוך ציון שמם, כאשר במקום אחר אמר ש"הרכב לא זז כמעט מהבית, רק קצת ברהט" וש"הרכב הזה כמה ימים אצלנו והוא זז מהבית רק פעמיים", כאשר בפעמיים בהם נעשה שימוש ברכב, נהג בו אביו בלבד (משיב 2). במקום אחר טען שאיש לא נוהג ברכב מבלי לבקש ממנו רשות, אולם לבסוף אישר שמשיב 3 לקח את הרכב באחד הלילות (ש' 66-90). בחקירתו המאוחרת מיום 31.5.2017 חזר בו משיב 1 מגרסתו זו וטען שמשיב 3 כלל לא נהג ברכב (ש' 30-31).

הששי, משיב 2 סתר בחקירתו את דברי משיב 1 במספר נקודות מהותיות. כך למשל שלל את העובדה שנהג ברכב (ש' 64), טען שקנה את הרכב לבדו (ש' 11); טען שהרכב חונה בחניה ולא זז מהמקום (ש' 37). נוסף על כך גרסתו של משיב 2 לפיה קנה את הרכב עבור בנו, משיב 1, שטרם הוציא רישיון נהיגה, על מנת שבנו ישתמש בו בעתיד, הינה גרסה תמוהה ובלתי סבירה, בלשון המעטה, בפרט כאשר בפועל נוצל הרכב באופן כמעט יומיומי לצורך ביצוע עבירות פליליות על ידי משיב 3, אחיו של משיב 2. באופן דומה לא ניתן לקבל את גרסתו של משיב 2 שטען שהרכב חנה במרבית שעות היום בחניית הבית, כאשר בפועל נעשה בו שימוש הן בשעות היום והן בשעות הלילה.

11. מהאמור עולה שלמשיב 3 הייתה שליטה מלאה על הרכב, והוא עשה בו כבתוך שלו. העובדה שהרכב ניקנה כארבעה ימים בלבד לפני ביצוע גניבת הרכב הראשונה, ובימים שלאחר מכן שימש לביצוע שתי גניבות נוספות, יכולה להצביע על המטרה האמתית לשמה נקנה הרכב, בפרט כאשר הסברי משיבים 1 ו-2 בעניין זה נסתרו. עוד אציין שלא עלה בידי המשיבים להוכיח מי מהם שילם עבור הרכב בפועל, כאשר בין המשיבים קיימות סתירות אף בנוגע לזהות הרוכשים בפועל. לפיכך מצאתי שהבעלות הרשומה על שמו של משיב 1 איננה בעלות ממשית, ודומה שרישום הרכב על שמו של מי שהיה בשעתו צעיר בן 19 ללא רישיון נהיגה, נעשה למראית עין בלבד. עוד עולה שלמשיב 2 לא הייתה

שליטה אמתית על הרכב, וכפי שעולה מחומר החקירה הרכב אכן שימש בפועל את אחיו, משיב 3, שהשתמש בו לצורך גניבתם של לא פחות משלושה כלי רכב. במצב דברים זה נמצא שה"בעלים הממשיים" של הרכב, אינם הבעלים הרשומים במשרד הרישוי, והרישום אינו משקף את המצב לאמיתו [ראו עניין מוסא].

12. במאמר מוסגר אציין שטענות ב"כ משיב 3 הנוגעות לתמורה שהתקבלה או שלא התקבלה בעד הרכב, מקומן להתברר במסגרת אחרת, מה גם שמדובר בטענות בעלמא שלא גובו במסמכים כלשהם.

13. אשר להחלטה שהוגשה מטעם ההגנה (ת"פ 44172-06-15 של בית משפט השלום בירושלים), מצאתי שאין בה כדי לסייע למי מהמשיבים, שכן אין הנדון דומה לראיה. באותו מקרה לא עלה בידי המדינה להוכיח שהאדם שביצע את העבירה הינו בעליו של הרכב, זאת לאחר שנמצא שאשתו של הנאשם רכשה את הרכב מכספה שלה, כשהרכישה נעשתה בעסקת טרייד-אין תמורת רכב אחר שהיה בבעלותה, הבעלות ברכב טרם הועברה, השימוש העיקרי ברכב נעשה על ידה, ולאחר שנקבע שהנאשם עשה בו שימוש מזדמן.

14. נוכח האמור אני נעתר לבקשה ומורה על חילוט רכב פורד ל.ז 24-978-76 לטובת המדינה.

15. המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח ניסן תשע"ט, 23 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.